

dømme, hvilken Velstand der er til Stede hos de ikke rige, de mindre bemidlede, end det vil være at holde sig til Obligationsbeløbet alene. Jeg tror, at det ikke vil være vanskeligt at pege paa flere Momenter, som tyde paa, at det almene Velvære her i Landet ikke er aftaget paa nogen Maade, i alt Fald ikke i det samme Forhold, som Besiddelsen af egne og fremmede Obligationer kunde være aftaget. Jeg supponerer, at det ærede Medlem har Ret i, at Beholdningen deraf er aftaget. Jeg overhørte ikke, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Autein) lagde særlig Vægt paa, at Kassebeholdningen var svunden saa meget i Løbet af de sidste Aar fra 1886; men dersom man med nogen Føje skulde lade sig foruroelige ved Kassebeholdningens nuværende Tilstand, ved, at den nu rummer saa mange Millioner mindre end den Gang, saa maatte jo Forsætningen være den, at den Kassebeholdning, der var opsamlet indtil 1886, var opsamlet, fordi man ansaa en saa stor Kassebeholdning for at være nyttig og nødvendig. Men det er jo ingenlunde Tilfældet. Det ærede Medlem vil jo vide ligesaa godt som vi alle, at Grunden til den store Opsamling af Kassebeholdning var den, at man i de foregaaende Aar, de Aar, der gik forud for 1886, ikke kunde enes om større Udgiftsbeløb for Staten. Det var paa den Tid, hvor Finansloofbehandlingen her i selve Tinget ret træffende blev betegnet som en Klipping eller Barbering af Pudlen. Resultatet af denne Barbering var den store Opsamling af Kassebeholdning, og naar det ærede Medlem mente, at denne Opsamling var gaaet jævnt og smaat fremad, hvorimod Forbruget af Kassebeholdningen var gaaet med rivende Fart, tager han ogsaa fejl deri, thi iblandt de Aar, hvor en saadan Opsamling fandt Sted, er der et Aar, hvor Fremgangen i Kassebeholdningen var ikke mindre end 9 Millioner. Dersom det ærede Medlem vil undersøge Kassebeholdningens Beløb fra 1ste April 1881 til 1ste April 1886, vil han finde, at i disse 5 Aar er Kassebeholdningen vokset med over 30 Millioner. Det er altsaa omtrent det samme Beløb, som den senere er løbet ned i de paafølgende 5 Aar, altsaa Hastigheden i Bevægelsen opad eller nedad er omtrent den samme. Det ærede Medlem havde heller ikke Ret i at betegne de omtrent 76 Millioner, som ville findes i Løbet af de 17 Aar, opførte som ekstraordinære Udgifter for Hær og Flaade eller for Landets Forsvar, som hidrørende udelukkende eller i alt Fald tilnærmelsesvis udelukkende fra Tiden efter 1886. Det er ikke Tilfældet. Der er i Regnskabsaarene fra 1876—

85 bevilget til ekstraordinære Forsvarsudgifter 18—19 Millioner, altsaa omtrent 2 Millioner aarlig, og jeg tør vel, uden at have undersøgt og opgjort det, antage, at de Beløb, som af dette Ting ere bevilgede efter den Tid, ikke ere stort mindre end 2 Mill. Kr. om Aaret, med andre Ord, at af de 76 Millioner ekstraordinært kan 2 Gange 17 Millioner lig med 34 Millioner antages at være bevilgede af dette Ting.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) udtalte, at der efter hans Formening ikke var nogen særlig Grund for mig til at være saa tilfreds med min Virksomhed, som han havde Grund til at tro, at jeg var. Jeg vil blot notere, at jeg tror ikke, at jeg, da jeg havde Ordet forrige Gang, udtalte noget om en særlig Tilfredshed med min Virksomhed. Hvad jeg derimod udtalte, var en Beslagelse over det ærede Medlems Rigsdagsvirksomhed, som forekom mig at maatte være særdeles utilfredsstillende, naar han forhandler uden Haab om, uden Forventning om, maaste endog uden Dristet om, at Forhandlingen skal føre til et positivt Resultat, og altsaa Virkningen af hans Virksomhed egentlig kun kan blive den, der kan udledes af det negative Resultat af Forhandlingen. Det ærede Medlem bemærkede, at efter hans Mening var der en tiltagende Demoralisation i Landet — han brugte meget stærke Udtryk i den Retning — hvilket jo naturligvis var min Skyld, hidrørte fra den Virksomhed, som Regeringen havde udfølet. Jeg tror nu nok, man kunde søge med mere Føje Grundene til en saadan Demoralisation, for saa vidt den er til Stede, andet Steds end i Regeringens Virksomhed. Men en Undersøgelse heraf ligger i mine Tanker saa stærkt fra Finansloven, saa jeg i alt Fald for mit Vedkommende ikke skal komme ind derpaa.

I disse Bemærkninger fremkom ogsaa det ærede Medlem med en Udtalelse om sin Betragtning af de militære Udgifter overhovedet, og jeg tror, at jeg omtrent kan gengive den saaledes, at det ærede Medlem mente, at vi ikke behøvede mere Militær her i Landet end netop for at markere, at vi ikke vare uden Forsvar. Jeg ser nu ikke rettere, end at naar det er ens Betragtning, saa bør Modstanden ikke blot rette sig mod de forøgede militære Udgifter, rette sig mod de store, ekstraordinære Udgifter til Tilvejebringelsen af passiv Modstand, passivt Forsvar, men saa maa Vestræbelsen rette sig paa overhovedet at faa bragt ud af vor Finansloof §§ 22—23 og desforuden de Dele af § 26, som slutte sig dertil. Det forekommer mig, at det er egentlig det, det